

TEKEL İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ VE KEMALİZM'E ŞAŞI BAKIŞ

Tekel işçilerinin karakışın ayazına, soğuğuna, polisin jopuna, biber gazına karşın sürdürmekte oldukları direniş, Şarkiyatçı Batı kaynaklı Ortaçağ dogmalarını kullanan, postmodern rüzgârlarla yelkenlerini doldurmuş, ekonomi, üretim, üleşim kavramları, soğan ekmek kavgası yerine kültür ve inanç ayrılıklarını öne çıkararak, insanları üç kuruş karşılığı, eskilerin deyimiyle kafadan gayrimüsellah kılarak, yani akıl silahından arındırarak, siyah ipekten türban ve ultralüks jiplerle donatılmış sırça saraylardaki saltanat koltuklarında sonsuzluğa kadar oturmak niyetinde olanların inanç şekerine bulayarak halka yutturmakta oldukları ezberi bozan bir yıldırım ışığı gibi düştü topluma.

Bir televizyon kanalına çıkmış türbanlı genç bir konuşmacının, neden muhafazakâr kesim bu insanların ekmek kavgasına en küçük bir destek vermedi sorusunu sorabilmesi, geleceğe olan umutlarımızı çoğalttı.

Önemli çelişkiler, us karışmalarına yol açtı bu tekelişçileri...

Tekel işçileri, 12 Eylül'den sonra çalışan yığınların hızla yoksullaştığı, sendikalı işçi sayısının milyonlarla ölçülürken yüzbinler düzeyine düştüğü, her türlü sosyal güvenlik, sigortadan yoksun insanlarımızın Tuzla'da, Bayrampaşa'da, yurdun dört bir yanında kasap çengeline asılmış et gibi sergilendiği bozuk düzene, soygun ve sömürüye karşı savaştığını savlayan, ancak, kurulu düzenden çok birbiriyle çekişen sol, sosyal demokrat parti ve örgütleri de bir araya getirdi. Yurdun dört bucağından gelmiş Tekel işçilerinin kurdukları çadırların arasında ÖDP'den İşçi Partisi'ne, TKP'den CHP'ye kadar birçok parti, dergi çevresi, sol grup yan yana duruyor, Tekel direnişine omuz vermeye çalışıyor.

İşçi sınıfımız sınıf olma özelliğini, dayanışmacı, direnişçi gücünü kullanarak aydınlarımız için de yol-yöntem gösteriyor sanki... Emperyalizmin ekonomik, politik saldırısı altında, eğitiminden sağlığına, hukukundan kültürüne, her şeyin işbirlikçi bir zorbalığın güdümüne sokulmak istendiği Türkiye'ye yeni bir kuvayimilliyeye, demokratik halk hareketi için çağrı yapıyor... "Anarşi Yok, Büyük Derleniş" diyor.

Köy kökenli bir aileden gelmekte olduğumu, Anadolu köylüsü olmakla onur duyduğumu, babama yakıştırılmış "Kaf Dağlarının çarıklı çocuğu" deyimini severek ve çokça kullandığımı bilenler çoktur. Ailemizin kente göçmesinde, birey özgürleşmesi, uygarlık ve kent kültürüyle tanışmasında, söz yerindeyse modernleşmesinde, Köy Enstitüleri olduğu kadar, Tekel gibi kurumlar da önemli etken olmuşlardır.

Aile öykümüz, aslında yakın Türkiye tarihinin birebir hikâyesi gibidir. Kurtuluş Savaşı'nın adsız subaylarından, savaş sonrası Anadolu'nun çatısına, Kuzeydoğu'ya geçerek köy öğretmenliğine başlamış, Erzurum Yetimler Mektebi'nde öğretmenlik, Hanak'ta Nahiye Müdür Yardımcılığı, Artvin'de tapu müdürlüğü yapmış, elleriyle okullar kurmuş ve iki yetimini beş kuruşsuz bırakıp bu dünyadan göçmüş dedem Kemal Bey (Akıncı)'nın tek oğlu, Turgut dayım, trenlerde kaçak yolculuk yaparak Ankara'ya ulaşabilmiş, öğreniminden sonra da Tekel'de müfettiş olmuştu. Onun açtığı kapıdan dünya güzeli insan, Akçam kardeşlerin en küçüğü Kerim amcam Tekel işçisi olabilmiş, Ankara varoşlarında bir ev sahibi olmayı başarmıştı. Küçük bibimin eşi, öğrencilik yıllarımda köyde yanında çalıştığım değerbilir insan Cemal eniştem de Tekel emeklisidir.

Ailemizde her anlamda Tekelci çoktur.

Az çok bilinir... Bizler, 12 Eylül öncesi genç tıbbiyelik ve hekimlik dönemlerinde, Ankara varoşlarında kurduğumuz derneklerde halkımıza sağlık hizmeti götürmüş, sonraki uzmanlık yıllarında da üretici yığınlara, işçiye, köylüye yakın bir hekim olarak kalmaya çalışmıştık.

Edebiyat ve kültür dünyasını seçerek on yıl önce ayrıldığım etkin hekimlik yaşamı, o zamandan bu yana büyük ölçüde uzak kaldığım ilaç piyasası ya da tıptaki güncel gelişmelerden fazla haberdar olmamam, eli öpülesi o insanlara hekim olarak yardım etmeme engel olamazdı... Kendimi oradaki hekim nöbet listesine yazdım ve vardım Ankara'nın göbeğinde yaktıkları çoban ateşleriyle dünyanın duyarsız patronları yanında soğuğa, ayaza da karşı ısınmaya çalışan, dumandan öksürerek, uykusuzluk, yorgunluk, düzensiz beslenmeyle her türlü salgın hastalık ve rahatsızlığın kucağında yaşamlarını sürdürmeye çalışan işçi kardeşlerimin yanına.

Orada genç hekimler, Tekel işçisine yardım için koşuşturan genç tıbbiyeliler de vardı. Devrimci tıbbiye geleneğiyle ne kadar onur duysak azdı...

Ancak, gençlerin daha yaşlı hekimlerle, işçilerle ve kendi aralarındaki konuşmalarına kulak verince şaşırıp kaldım. Aykırı görünen kimlikler, kurulu düzene muhalif gençler olarak, yükselen Kemalist faşizme karşı okulda ve çevrelerinde savaşım verdiklerinden söz ediyorlardı. Devrimcilik ölçütleri, yalnızca, insanların Kürt sorunu ve Ermeni sorunu karşısındaki tutumları idi...

Kemalist eğilimlerin oldukça güçlü olduğu, birçok meslek odasında Kemalist çizgideki politikaların yönetimde bulunduğu İzmir'i de faşizmin iyice yükseldiği bir şehir olarak tanımlıyorlardı.

Sormak istiyorum şimdi genç hekim adaylarına, onlarca yıl bu ülkede üreticisinden tüketicisine her sınıf ve zümreden insana yaşam kaynağı olmuş Tekel'i hangi anlayış kurmuştu? Tekel dışında, Sümerbank, SEK, Şişe Cam, Et-Balık, Beykoz kundura, Demir-Çelik, Şeker Fabrikaları ve benzeri birçok üretken kurumu, Anadolu kırsalında yedi bin yıldır egemenliğini sürdüren toprak ağalığı, tefeci-bezirgân soygun sistemine karşı üretici köylümüze biraz olsun soluk aldırılmayı sağlamış kuruluşu yapılandıran kimdi, üç kuruşa Batılı sermayeye hem de "babalar gibi" kim satıyordu?

Yapılan tüm özelleştirmelerde, partizan anlayışlarla kurumların başına atanmış kendi çizgilerindeki yalakaların başarısızlıklarını bahane etmemişler, adı geçen kamu mallarını arsa ederlerinin bile altındaki fiyatlarla yerli yabancı sermayeye peşkeş çekmemişler miydi?

Karabük'te, İskenderun'da, fabrika yapan fabrikaları, kendi cevherimizden çelik üreten ata dede yadigârlarımızı piyasa oyunlarıyla, grev kışkırtmacılıklarıyla çelik piyasasında geri plana düşürüp (1991 çelik işkolu grevi ve bir sosyal demokrat liderimizin de altında imzasının bulunduğu çelik sektörünün özelleştirilmesine yönelik 5 Nisan 1994 kararı bu noktada çok önemlidir) ABD'den ithal edilen hurda demirleri çubuk demire dönüştüren, Ege kıyılarında mantar gibi bitivermiş izabecilere karşılıksız kredisinden hayali ihracata, bedelsiz hazine arazisinden ucuz elektriğe her türlü devlet olanağını sağlayan kimdi? Yapı sektöründe bu ABD çürüğünden yapılmış demirlerin kullanılır olmasından sonra meydana gelmiş Yalova-Gölcük-Düzce depreminde, kumdan kaleler gibi yıkılan yapıların altında yirmi binden çok insanımızı çirkin çıkar oyunlarına kurban etmemiş miydik?

Genç kardeşlerimizin ağızlarından düşürmedikleri "sosyal devlet anlayışı", "sağlık hizmetlerinin sosyalleştirilmesi", Kemalizm'in bir tür yenedendoğuşu gibi olmuş 27 Mayıs'ın, 1961 Anayasası'nın ürünü değil miydi?

Mustafa Kemal'in ölümüne kadar Türkiye dışında yaşamak zorunda kalmış kimi kafatasçıları onun ölümünden sonra eğitim ve kültürde kilit noktalara getiren kimdi? II. Dünya Savaşı yıllarında Alman faşizmine, 1950'lerden sonra Amerikan emperyalizmine vurucu güç olarak "Komünizmle Mücadele Dernekleri"yle, "İlim Yayma Cemiyeti"yle, gizli açık, yerli yabancı iktidar güçleri tarafından desteklenmiş, Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta CİA ajanlarıyla birlikte çalışarak önce camilerin bombalandığı söylentilerine çıkarmış, arkasından anne karnındaki bebekleri doğramış, yaşlı insanları parçalamış gözü dönmüşlerin "ocak"larıyla kültür sahnelerimizde yer almış tosuncuklar neden Kemalizm'e düşmandı?

Önce Alman faşizmine, sonra ABP emperyalizmine paralı asker yazılmış kafatasçılarımız, Köy Enstitüleri'ni neden ABDli uzman Fay Kirby'nin dediği gibi, "Kemalizmin tam kendisi" olarak yargılamış ve karşı çıkmışlardı?

Bugünlerde, sık sık yeni bir toplumsal linç girişimiyle kendilerini gösteren, ürkek güvercinlere arkadan kurşun sıkmayı, kalabalık olunca kabadayılık yapmayı çok seven tosuncuklarımız da Kemalizm'in değil, Kemalizm karşıtı politikaların odağı olmuş NATO'nun gizli gladyocu çalışmalarının, 12 Eylül sonrasında CİA ve NED (National Endowment for Democracy) parası ve ajanlarının önderliğinde, önce Türk-İslam Sentezciliği'nin, 1996'dan sonra doğrudan ABD Başkanı'na bağlı ACRFA (Dış Ülkeler Din Hürriyeti Danışma Komitesi), Gergetown'daki Turkish Studies çalışmalarının, uluslararası finans kapital ve yerli tefeci bezirgânlığın her bakımdan desteklediği türlü çeşitli ocakların, kent çevrelerini ve tüm Anadolu'yu sarmış at gözlüklü fetihçi saldırgan kafanın, tarikat evlerinin ürünüdür.

12 Eylül sonrası kültür ve eğitim politikalarının belirlenmesinde en kilit noktalara getirilmiş "İlim Yayma Cemiyeti", Türkiye Gazetesi ve "Aydınlar Ocağı" çevrelerinin gözde adı Aydın Yalçın, dergisi Yeni Forum'da CİA Ajanları Paul Henze ve Graham Fuller ile birlikte yazılar yazmamış, Bodrum Yalıkavak'taki toplantılarında onlarla birlikte poz vermemiş ve kendilerine NED aracılığıyla ABD'den gelen 50.000 Dolar'ın izi Uğur Mumcu tarafından bulunup çıkarılınca, *"Yeni Forum'un Türkiye'de totaliter rejimlere karşı ve demokrasinin yerleşmesiyle ilgili mücadeleye 35 yıldır sürdürdüğü katkıları desteklemek amacı güden bir bu yardımın gizli kapaklı hiçbir yanı yoktur"* dememiş midir?

Kemalizm'e şaşkı bakış, yalnızca karşılaştığım genç tıbbiyelilere özgü bir davranış değil elbette. Amerikan emperyalizminin 12 Eylül 1980 sonrasında başlayarak Türkiye'yi Batılı değerlerin yaşama geçebildiği tek Müslüman ülke olarak görmekten vaz geçip, diğer Orta Doğu ülkeleri gibi, İslamiyet üzerinden politika yaptığı bir alan olarak görmesinden ve doğrudan ABD başkanına bağlı ACRFA aracılığıyla yürütülen, çifte pasaportlu milletvekilleriyle sembolleşen kültürel uygulamalarından

sonra, ulusalcılık ve Kemalizm, şaşu bakan sol aydınlarımızın birincil sorunu durumuna getirildi. Türkiye solu işi gücü bıraktı, dergilerle, tuğla kalınlığındaki kitaplarla kendi uluslaşma sürecinden, Kemalizm'den hesap sormaya kalktı. Nobel ödüllü yazarımız Orhan Pamuk'un Kar'ından AB fonlarından beslenen birçok düzmece "sivil" toplum örgütünün (TOSAV, TASEV, TESEV, Soros destekli vakıflar vb) yayın ve konferanslarına kadar, edebiyattan politikaya, Kemalizm karşıtı bir cephe oluşturuldu. Eklektik bir anlayışla, "Ulusalcılık" kavramı içine Cumhuriyet kuruluşundan sonraki otuz yıl boyunca da anlaşılamamış Kemalist düşünce ile muhafazakâr-şöven anlayış aynı kabın içinde tanımlanmaya çalışıldı.

Genç tıbbiyeli kardeşlerimize ve onlar gibi şaşu bakar olmuş nice aydınımıza ülkemiz için büyük bir evrim sağlamış, Köy Enstitüleri, Halkevleri ile, antiemperyalist, halkçı, devrimci politikalarıyla Anadolu Rönesansı çabasını başlatmış, çürümüş Osmanlı derebeyliğinin yüzlerce yıl baskı altında tuttuğu, yok saydığı, hatta kılıçla üstüne gittiği Anadolu halk kültürünün önünü açmış, 27 Mayıs 1960'dan sonra da sol ve sosyalist düşüncenin hızla gelişip güçlenmesine önemli katkısı olmuş Kemalizm üzerine uzun uzun ders vermeye de niyetimiz yok, sosyalist olduğumuzu gizlemeye de...

Savaşımınız, gazanız kutlu olsun sevgili Tekel işçisi kardeşlerimiz. Daha ne çok sorular sorduracaksınız bize. Daha ne çok kişi kafasını duvara vuracak sizin sayenizde...

alperakcam@gmail.com